Werktijdverdeling bij logistieke eenheden

✱ ✱ ✱ Tijdens de jaarlijkse studieperiode „Colloquium" van het Eerste Legerkorps, die ditmaal als algemeen onderwerp de opleiding bij de parate troepen had, werd in de lezing „Opleiding bij logistieke eenheden" een zeer belangrijk vraagstuk aan de orde gesteld: de juiste verdeling van de beschikbare werktijd over produktie, algemene militaire vorming en „overige diensten", zoals verlof, kazernediensten, ceremoniële diensten, wedstrijden, geestelijke en geneeskundige verzorging, inspecties en dergelijke.

Uit de lezing bleek onder meer dat al het andere zóveel tijd vergt, dat voor produktie gemiddeld slechts ongeveer 17 werkuren per week beschikbaar zijn. In de op de lezing volgende discussie kwamen sommigen uiteraard weer eens met het oude logistieke „zeer" aandragen: de juiste verhouding van de produktietijd en die welke voor algemene militaire vorming zou moeten worden gebruikt. Een en ander is aanleiding geweest tot het nogmaals instellen van een onderzoek met betrekking tot deze materie. Het voorlopige resultaat was de conclusie, dat bij 260 beschikbare dagen per jaar (vijfdaagse werkweek) gemiddeld de volgende verdeling volgt:

— 10 tot 12 feestdagen;
— 11 dagen voor ceremoniële aangelegenheden, sport-, voorlichtings- en inlichtingendagen; inspecties en commando-overdrachten;
— 29 dagen voor kazernediensten, geestelijke verzorging, enz.;
— 27 dagen voor verloven, geneeskundige aangelegenheden, het bijwonen van geestelijke conferenties, aankomst en afzwaaien;
— 62 dagen voor algemene militaire vorming;
— 120 dagen voor produktie.

Het onderzoek toonde tevens aan, dat tussen de diverse eenheden nogal verschil bestaat. Zo liggen de minima en maxima bij individuele afwezigheid en IAMV respectievelijk op 23 en 32, en op 51 en 66 dagen. En vooral op het gebied van de ceremoniële diensten en de kazernediensten zal hier en daar wel iets te winnen zijn; echter nergens beslissend veel.
Men dient bij het bepalen van de produktietijd voorts rekening te houden met het feit dat de volledige indicatie van het produktiepotentieel, behalve van het aantal beschikbare dagen, ook nog in hoge mate afhankelijk is van een aantal andere variërende factoren, zoals de kwalitatieve en kwantitatieve personeelsbezetting, de bedrijfsvoering, de outillage (vooral 's winters) en de afstanden tussen legeringsplaats, werkplaats en kantines. Eigenlijk zou het dan ook beter zijn van aanwezigheidsuren-in-het-bedrijf, dan van produktie-uren te spreken.

Uit het bij het Legerkorps gehouden onderzoek blijkt voorlopig, dat een aanzienlijke vermindering van het aantal verliesdagen voor de produktie over de gehele lijn illusoir is te achten. Incidenteel zou wel enige verbetering kunnen worden bereikt. Het is duidelijk, dat slechts weinig zal kunnen worden gewonnen op de zogenoemde „overige diensten"; het gemiddelde van 17 produktie-uren per week zou er ternauwernood door stijgen.
Maar ook een aantasting van de IAMV in haar huidige, uitgekamde vorm is bijna niet meer mogelijk. Een leger kan inderdaad niet vechten, als het niet logistiek op afdoende wijze wordt gesteund, maar het zou óók niet ver komen, als het producerende logistieke personeel zó weinig militair zou zijn gevormd, dat het bij de eerste de beste vijandelijke ingreep zou worden uitgeschakeld. Uiteraard behoeft niet ieder op dit gebied hetzelfde te kennen; zo zal het IAMV-programma van technische diensttroepen, die ver achter de voorste lijn statische arbeid verrichten, er anders uit kunnen zien dan dat van een vervoerseenheid, die frequent in de voorste gevechtszone komt. Het merendeel van de IAMV-vakken zal elke soldaat evenwel onder de knie moeten hebben om zich op het gevechtsveld of in het achterland staande te kunnen houden.
Het ziet ernaar uit dat ook op dit gebied voor de produktie-opvoering weinig te halen zal zijn, maar men is er bij het Legerkorps van overtuigd, dat men juist in het produktievlak moet trachten het onderste uit de kan te halen door het nastreven van een zo hoog mogelijke doeltreffendheid.

Daarom is men daar dan ook overgegaan tot een nieuwe studie, waarbij de opdracht als volgt luidt.

1. Analyseer, gedetailleerd en in overleg met de Groepsstaven, de verschillen in gegevens van de

Groepen met betrekking tot de IAMV en „overige" uren.
2. Bestudeer in hoeverre in de IAMV-sector (met inbegrip van de schietopleiding) tijdsbesparingen kunnen worden verkregen met betrekking tot:
a. herziening van de minimale IAMV-eisen;
b. vereenvoudiging/vermindering van de leerstof en verbetering in de prestatie;
c. organisatie en plaats van de IAMV-uren/perioden.
Een en ander te verwerken in een herzien IAMV-systeem voor de legerkorpstroepen.
3. Splits de categorie „overige" uren in:
a. uren, waaraan niet te tornen valt;
b. uren zonder noemenswaardige besparingsmogelijkheden;
c. uren met besparingsmogelijkheden, welke mogelijkheden nader in het kader van deze opdracht dienen te worden uitgewerkt.
4. Overweeg in hoeverre een nadere enquête op basis van stringente richtlijnen over de verhouding van aanwezigheids-/IAMV-/"overige" uren noodzakelijk of gewenst is met het oog op verdere besparingsmogelijkheden.
Uiteraard zal al het personeel, dat dit moet weten, van het resultaat van deze opdracht op de hoogte worden gesteld.

Nieuwe uitgaven

Limited strategic war, door K. Knorr en T. Read, 258 blz. Uitg.: The Pall Mall Press, Londen, 1966. Prijs: 32/6 sh.

Limited strategic war, of limited strategic retaliation, is een conflict waarbij de tegenstanders elkaar bedreigen en zo nodig aangrijpen met beperkte strategische aanvallen. De doelen voor dergelijke dreigingen en aanvallen kunnen steden of strategische strijdkrachten zijn. Het doel van deze strategie is meer het verminderen van de vastberadenheid van de tegenstander dan het vernietigen van een doel. De strategische aanvallen vormen het belangrijkste deel van het onderhandelingsproces, dat het conflict tot een gunstig einde moet brengen.
Hoewel het boek niet bedoeld is om te pleiten voor een beperkte strategische oorlog, menen de schrijvers dat, als het alternatief een nederlaag in een plaatselijk conflict of een totale nucleaire oorlog is, deze oorlog toch zeker aandacht verdient als mogelijkheid. Bovendien neemt de mogelijkheid van een beperkte strategische oorlog toe bij het minder kwetsbaar worden van de strategische wapens. Toch is de beperkte strategische oorlog nooit officieel als doctrine aanvaard.

Het boek is geschreven onder auspiciën van het Center of International Studies van de universiteit van Princeton. Negen auteurs belichten ieder een bepaald facet van de beperkte strategische oorlog. Het boek vormt een goede inleiding voor hen die zich willen verdiepen in de beperkte strategische oorlog. A. C. de J.

British regular cavalry 1644-1914, door L. Cooper, 216 blz., geïll. Uitg.: Chapmann & Hall Ltd., Londen, 1965. Prijs: 35 sh.

De schrijver geeft op een prettige wijze een historisch overzicht van het wel en wee van de Britse Cavalerie. Hij schroomt daarbij niet behalve de vele goede dingen ook de slechte zaken te belichten.
Na in het kort de geschiedenis van de ridders uit de Middeleeuwen te hebben beschreven, begint hij in feite zijn verhaal met het formeren van Cromwells cavalerie-eenheden; waarbij het veranderen van de cavalerietactiek, gebaseerd op een zeer straffe discipline, een grote rol speelde.
Zonder daarna te veel op de details in te gaan voert de schrijver ons door drie eeuwen cavaleriegeschiedenis, om uiteindelijk te eindigen omstreeks 1914. Hierbij gaat hij over het algemeen niet uitputtend in op de details van de verschillende veldslagen waarin de cavalerie een rol heeft gespeeld.
Enkele veldtochten zoals Blenheim, Waterloo en Balaclava worden meer uitgebreid beschreven.
De beschrijving van de veldtocht Balaclava, waarbij de „Light Brigade" ten onder ging, geeft een duidelijk beeld van wat er zich toen heeft afgespeeld.

Een vlot geschreven boek, dat de moeite waard is om te worden gelezen, vooral voor diegene die belangstelling heeft voor de internationale geschiedenis van het Wapen der Cavalerie. J. B.